

Daňový poplatník Hitler a jeho sponzoři

 kostlanova.blog.idnes.cz/blog.aspx



24. 08. 2015 0:03:56

Světoví průmyslníci financovali totalitní skupiny, bolševiky i nacisty, viz US historik Oron James Hale /1902-1991/ : Adolf Hitler, Taxpayer, v tomto článku z roku 1955 v US Historickém časopisu se Hale pozastavuje nad tím,

odkud Hitler, chudý spisovatel Mein Kampfu, vzal peníze na svá drahá luxusní auta, na plat na osobního sekretáře Rudolfa Hesse z bohaté rodiny a s univerzitním vzděláním + na plat svého druhého asistenta, na plat šoféra, hospodyně, na výdaje plynoucí z jeho politického angažmá, apod. , přihlédneme-li k jeho daňovým příznáním z let 1925-35, v nichž do roku 33 uváděl profesi „ spisovatel „ (stejně tak je záhadou, kdo v roce 1917 financoval pobyt Lva Trockého Bronštejna v NYC) ...

Již ve 20. letech se spekulovalo o tom, kdo financuje Hitlerovu NSDAP, a zdaleka to nebyli jen němečtí průmyslníci-militaristé (od roku 1920 Thyssen, Krupp), Hitlera financovaly především německé nadnárodní firmy s US finanční účastí jako IG Farben, AEG, DAPAG, ropné firmy Texaco, britsko-NL Royal Dutch Shell, různé okultní spolky s členy z „ vysoké společnosti „ , dokonce i Institut pro

egyptologii v čele s egyptologem baronem Friedrichem Wilhelmem von Bissing, synem generála, viz Edmund S. Meltzer : Egyptologie, rasismus a rasová „věda „.

Hitlera sponzorovali i někteří finančníci/průmyslníci židovského původu, např. bankovní rodina Oppenheim se s nacisty dohodla, a výměnou dostala „čestný árijský status „, zatímco jiní židovští miliardáři emigrovali do US, mj. bankovní rodina Warburgů (původně benátský Židé, kteří se usadili v německém Warburgu, 1931 Otto W. získal Nobelovu cenu za medicínu).

Max Warburg (jeho matkou byla Charlotte Oppenheimová) působil od 1/33 ve správní radě Reichsbank, podřízený přímo Hjalmaru Schachtovi, v roce 38 emigroval do US, kde však spolu s von Guilleaume zasedal ve správní radě ITT v NYC (jeho matka a tři sestřenice zahynuly v plynu v Sobiboru 1940 a v Osvětimi 1942 - ve správní radě US pobočky IG Farben, která za 2.sv.v. vyráběla smrtící Zyklon B/ její pobočka IG F. Auschwitz u Katovic, 33 km od Osvětimi, která měla vlastní koncentrační tábor Buna/Monowitz, zasedal do své smrti v 1/32 jeho bratr Paul, naturalizovaný US občan a architekt US Federal Reserve System).

Norimberští průmyslníci Hitlera financovali přes průmyslníka Emila Kirdorfa (zemřel 1938), jenž od roku 1923 (1922 Rappalská smlouva mezi BER a MOW) sloužil jako finanční produktovod německého kapitálu pro podporu bolševiků (viz mé články o spolupráci Reichswehru s bolševiky), a současně sponzoroval Hitlera, 1927 jej vyplatil z dluhů (100.000 říšských marek) ...

Hugo Stinnes (lodní nákladní přeprava, zemřel 1924) věnoval nacistickému plátku Völkischer Beobachter finance na to, aby se stal deníkem, stejně tak Ernst „Putzi“ Hanfstaengl /1887-1975/, syn německého vydavatele a US prominentní matky.

Po vypuknutí 1.sv.v.Hanfstaengl požádal německého vojenského atašé v NYC Franze von Papena, aby jej propašoval do Německa, ten v šoku odmítl.

Do Německa se tak vrátil až 1922, kdy jej US vojenský atašé požádal, aby zašel na shromáždění NSDAP do mnichovské pivnice, a řekl mu, co si myslí o Hitlerovi.

Hanfstaengl byl Hitlerovou rapsodií hystérie uchvácen, a stal se jeho osobním kumpánem, třebaže do NSDAP vstoupil až 1931.

Hanfstaengl se zúčastnil 8.11.1923 pivního puče, po kterém prchl do Rakouska, zatímco zraněný Hitler se před policií ukryl v jeho domě – Hanfstaenglova manželka Hitlerovi údajně rozmluvila sebevraždu, kterou chtěl spáchat při svém zatčení (sebevraždu chtěl spáchat i později pro své dluhy – Hitlerův osobní lékař Theodor Morell, jenž jako Unity Mitfordová zemřel v roce 48 (!), a to 2 dny před ní, po válce prohlásil, že Hitlerova psychika byla natolik labilní, že Hitlera denně dopoval třemi kýbly drogové terapie, a když Hitler pronášel celostátní projevy, tak další kýble přidal) .

Hanfstaengl se přátelil i s Dianou Mitfordovou /1910-2003/, Hitlerovou obdivovatelkou, která se v roce 36 v domě Goebbelse provdala za vůdce britských fašistů barona Oswalda Mosley/1896-1980/, do BER odjela se svoji 19letou sestrou Unity v roce 34 v rámci delegace Svazu britských fašistů, stýkaly se s anglickou manželkou syna Richarda Wagnera, která rovněž obdivovala Hitlera, a sloužila mu jako osobní tlumočnice.

Diana do LON odjela krátce před vypuknutím války, ale Unity se Hitler dost těžce zbavoval, v den vypuknutí války, která proti sobě postavila BER a LON, se údajně střelila do hlavy, tak jako jiné dívky v Hitlerově okolí, ale na rozdíl od nich nejen zázračně přežila, ale na hlavě neměla ani jizvu, třebaže příslušníci její rodiny se předháněli ve lhaní.

Hitler se jí konečně zbavil, předal ji její rodině, která ji poslala do CH sanatoria, ze kterého se do LON vrátila 4.1.40, na střelbu si údajně nepamatovala, jak tvrdil UK ministr vnitra, jenž zabránil policii, aby ji v den příjezdu ze CH vyslechla – kolovaly dohady, že střelba a její odklizení do CH sanatoria byla jen maskováním faktu, že byla těhotná – údajně s Hitlerem, možná s probritským Hessem, zástupcem Hitlera, jenž před nacisty mj. zachránil kancléře Heinricha Brüninga, kterému 1934 pomohl k útěku do LON.

Investigativní novinář Martin Bright 1.12.02 o ní napsal článek v listu The Observer, a druhý článek v 12/07 v časopisu New Statesman s tím, že byla těhotná, a po příjezdu do LON ležela na soukromé klinice své tety, kde v roce 1940 porodila Hitlerovo/Hessovo dítě, které bylo dáno k adopci.

Složka o Unity v Národním archívu je zapečetěna na 100 let, a když si Bright vymohl svolení k jejímu otevření, byla v ní jen informace, že v 9/41 měla poměr s ženatým letcem RAF, který byl z tohoto důvodu převelen jinam (93letý Hess se údajně 1987 oběsil po návštěvě UK zpravodajského důstojníka /Hess doletěl bizarním způsobem z doposud neznámého důvodu do Anglie 10.5.41) .

Unity zemřela "náhle" v roce 48 (34 let) údajně na meningitidu, 2 dny po doktoru Morelllovi

V létě 32 byl Churchill v Mnichově, Hanfstaengl se mu představil, a nabídl mu schůzku s Hitlerem, Ch. mu řekl, že „ chápe nevraživost vůči Židům, ale nechápe rasovou nenávisť, protože člověk nemůže za to, do jaké rasy se narodí „, načež Hitler se s ním odmítl sejít, a taktéž Ch. s Hitlerem v následných letech.

1933 byl Hanfstaengl z Hitlerova týmu vyřazen, nesnášel jej Goebbels, a později Unity Mitfordová.

1937 Hitler Hanfstaenglovi přikázal, že musí padákem vyskočit ve Španělsku, a navázat spojení s lojalisty/frankisty, ale pilot letadla přiznal, že jej má vysadit u republikánů, což by znamenalo jistou

smrt, ledaže by zdůraznil své US občanství, protože republikány financovala Eleanor Rooseveltová – kroužili však jen nad Německem, byl to kanadský žertík Hitlera a Goebbelse za to, že vtipkoval o NSDAP (psychologové o něm uvedli, že „ duševní mělkost nahrazoval sarkasmem „), ale Hanfstaengl vzápětí ze strachu emigroval do CH, poté ještě musel z Německa vykoupit svého syna, skončil v LON, kde byl zatčen, 1942 vydán do US, kde pracoval pro tým FDR (hodnotil z psychologického hlediska nacistické pohlaváry), po válce se vrátil do Německa.

Další sponzoři Hitlera

Nadnárodní telekomunikační společnost ITT byla založena v roce 1920 Sosthenesem Behn /1882-1957/s německými předky, podplukovníkem US armády z 1.sv.v., finančně jej podporoval bankéř Morgan.

Firma ITT se brzy stala globálním hráčem.

V 8/1933 se šéfové ITT, Sosthenes Behn + Henry Mann, setkali s Hitlerem (kniha Anthony Sampson : The Sovereign State ITT).

ITT kontrolovala německou firmu Standard Elektrizitäts/SE, která na oplátku kontrolovala US firmu Mix Genest AG.

Oběma firmám (SE + MG) šéfovali členové NSDAP nejhrubšího zrna, Emil Heinrich Meyer /9.5.1945 spáchal sebevraždu /, bratranec ultrapravicového průmyslníka Wilhelma Kepplera /1882-1960/, a baron Kurt von Schröder, členové Kepplerova elitářského kroužku Přátel vůdce SS Himmlera/Freunde des Reichsführer SS, kterého sponzorovali (Sonder Konto S) výměnou za to, že jim vyhlazovací KL zajišťovaly otrockou pracovní sílu, proto US letectvo nebombardovalo železniční tratě vedoucí do Osvětimi.

Nacističtí průmyslníci z Kepplerova kroužku (Keppler organizoval Anschluss, v roce 39 působil jako Říšský komisař na Slovensku, MVT byl odsouzen k 10 letům, 1951 byl propuštěn) byli členy OstIndustrie

GmbH, a proněmečtí američtí se s nimi vezli (Himmler byl přímý svědek jejich kolaborace, byl zajat Brity 21.5.45, 23.5.45 údajně spáchal sebevraždu kyanidovou kapslí, jeden z UK zpravodajských důstojníků, jenž byl při jeho zatčení, výslechu a smrti byl Chaim Herzog, pozdější izraelský premiér) ...

OstIndustrie GmbH spadala pod organizaci zajišťující otročskou práci z PL koncentráků SS-Wirtschafts-Verwaltungshauptamt, úřad, který vytvořil Himmlerův SS proteženeček a fanatický římský katolík Oswald Pohl v Polském gouvernementu /39-45/, který na území PL nacisté vyhlásili (po válce byl Pohl na základě rozsudku MVT oběšen, krátce předtím vydal se souhlasem katolické církve knihu Credo, Mein Weg zu Gott/Moje cesta k Bohu).

Keppler šéfoval pobočce nadnárodní IG Farben „BraunKohle-Benzin AG“, což byl obchodní partner US Standard Oil Co. z New Jersey Johna Rockefellera.

V Kepplerově německo-americkém kroužku přátel Himmlera (přes 40 průmyslových + finančních prominentů, nejvíc z IG Farben, která měla půjčky z Wall Street, z IG Farben byl v Kepplerově kroužku nejprominentnějším Friedrich Flick, jenž pracoval i pro A.E.G., ITT, Standard Oil, General Electric /A.E.G.) byl mj. Kepplerův synoveček a pobočník Himmlera Fritz Kranefuss, hrabě von Bismarck, baron Kurt von Schröder, jenž zasedal ve správních radách všech německých poboček ITT, šéf Wintershall August Rosterg, Otto Steinbrinck, viceprezident ocelářské společnosti Vereinigte StahlWerke s obřími půjčkami od WallStreet, šéf ReichsBanky Hjalmar Schacht (na MVT Schachta jeho US přátelé zachránili), Emil Helffrich, šéf Německo-Americké Petroleum Co./DAPAG (kterou z 94% vlastnila Standard Oil Co.) – proto si byl Himmler jistý, že je tím pravým vyjednávačem nacistického vedení se západními spojenci, když za úplatky chránil investice US podniků v nacistickém Německu

...

Např. dle dochovaných dokumentů těchto společností a bank ITT platila na Himmlerovo Sonder Konto S prostřednictvím svých německých poboček Mix und Genest AG, C Lorenz AG, Felten und Guillaume AG, a přes barona Kurta von Schrödera., Rockefellerova Standard Oil platila přes DAPAG.

Proto se US pluk. Bogdan, jenž pracoval pro newyorskou pobočku Schröder Banking Corp., po válce snažil odklonit vyšetřování od „malé „ kolínské banky J.H.Stein Bank, která byla důkazem napojení německých poboček US firem na nacistické pohlaváry, na velké banky v Německu (baron Schröder + bankéř Stein 1923 financovali akce za opětovné připojení Francií a Belgií okupovaného Porúří k Německu, tzv. rúrská krize z roku 1923) .

Do kliky barona Schrödera patřil Robert Pferdmenes, jenž byl „obchodním partnerem“ árizované židovské Oppenheimovy Kolínské banky, jedině přes Pferdmenese mohl kolaborující bankéř Oppenheim, povýšený na „ Čestného Árijce“, podnikat i za nacistů ...

Viz Anthony Sutton : Wall Street and the Rise of Hitler (ze zpráv pro Kongres, z dokumentů těchto společností a bank).

ITT Focke-Wulf

Podpluk. Behn + podporovatel Hitlera od roku 1920 obchodník s kávou dr. Ludwig Roselius / zemřel 1943/ na doporučení barona von Schrödera 1936 investovali do německého leteckého výrobce Focke-Wulf, Sothenes přes svoji firmu Lorenz AG, oba celkem vlastnili 74% akcií, + Sothenes vlastnil berlínskou firmu Huth, která pro Wehrmacht vyráběla radiové součástky + radarové komponenty.

Behn jmenoval šéfem správní rady Focke-Wulf německého právníka Gerharda Westricka /zemřel 1957/, jenž od 1924 pracoval v právní firmě Heinricha Friedricha Alberta/1874-1960/, která zastupovala US společnosti v Německu (mj. Ford, General Motors, Kodak, ITT, Texas Oil) a německé v US, a byla napojena na newyorskou právní firmu bratří Dullesů Sullivan and Cromwell.

Ex německý obchodní atašé /1914-1917/ Heinrich Friedrich Albert patřil do von Papenova špionážního kroužku v US, kde utratil 30 mil. dolarů na proněmeckou propagandu, po 1.sv.v. spravoval v Německu „ nepřátelský majetek „ , v letech 1922-23 byl ministrem financí, v roce 1924 si otevřel právní firmu, která se specializovala na německý obchod s US, v letech 37-45 šéfoval německým pobočkám Henryho Forda/Ford Motor Co..

1938 si Westrick (jeden jeho bratr pracoval pro Göringa, druhý pro Otta Abetze, německého velvyslance v PAR) založil v BER vlastní právní firmu, a některé US klienty přetáhl do své firmy, zejména ITT, jejímž šéfem pro Německo se stal.

V 8/39 Joachim von Ribbentrop doporučil Westricka US milionáři francouzského původu Charlesi Bedaux/1886-1944/, jenž se po okupaci Francie stal poradcem nacistů pro likvidaci židovského majetku, a pracoval také pro Abwehr (donášel na maršála Pétaina) poté, co jej Westrick seznámil s blízkým spolupracovníkem admirála Canarise s nám. důstojníkem Leopoldem Bürknerem /1894-1975/, se kterým Canaris znechuceně probíral brutální chování SS jednotek v PL, a prohlásil, že „ neeticky vedenou válku nelze vyhrát „ .

Po válce Bürkner během svého dvouletého věznění se spojenci spolupracoval, na MVT svědčil ve prospěch gen. Jodla.

V 1/43 byl Bedaux se svým synem zatčen Američany v Alžírsku, kde dohlížel na kladení německého ropovodu, a obviněn z obchodování s nepřítelem.

Záhadně zemřel ve vazbě FBI, údajně spáchal sebevraždu, což popřel jeho syn.

Po skončení války ve frašce pokračovala i francouzská vláda, která CHB udělila Řád Čestné legie s tím, že ve skutečnosti židovský majetek před árizací chránil.

Ribbentrop Westricka v 1/40 vyznamenal za jeho finanční podporu Říše, a poslal jej na propagační misi do NYC (SU zůstal „neutrální“ až do svého napadení v 6/41, US až do Pearl Harbor v 12/41), kde měl pro Hitlera získat podporu, vyjednat poválečnou půjčku ve výši 5 mld dolarů, a získat zpravodajské informace ekonomického charakteru.

Westrick dorazil do US přes neutrální SU a Japonsko v 5/40 – Charles Higham ve své knize Trading with the Enemy /Obchodování s nepřítelem tvrdí, že návštěvu US zorganizoval podpluk. Sosthenes Behn z ITT a šéf Texaco Torkild Rieber, norský emigrant, obdivovatel evropského fašismu, jenž Westrickovi pro jeho pronacistickou propagandu zařídil kanceláře v NYC.

Rieber v čele Texaco dodával ropu gen. Frankovi, třebaže US v 1/37 vyhlásily ve španělsko-občanské válce 36-39 neutralitu, čímž však zákon o neutralitě technicky neporušoval (soukromé entity nesměly poskytovat úvěry), přesto mu FDR v 6/37 osobně vyčinił, protože Eleanor financovala republikány + Texaco dostalo pokutu ve výši 20.000 dolarů, což Riebera nerozhodilo, a Frankovi dodal celkem 4 mil. tun ropy.

Poté Rieber dodával kolumbijskou ropu Hitlerovi, navzdory britskému embargu.

1940 se Rieber setkal s Göringem, a dostal od Hitlera dopis pro FDR s tím, aby FDR podpořil vytvoření Evropské unie vedené Německem, se kterou by si US rozdělily svět, což FDR odmítl.

Po pádu Francie v 6/40 Westrick uspořádal 26.6.40 oslavný mejdan v hotelu Waldor Astoria na Manhattanu, kterého se zúčastnily firmy s pobočkami či se zájmy v Německu (mj. Rieber z Texaco, management ITT, General Motors, Fordových závodů, Kodak, International Milk Corp., Underwood Elliott Fisher), na kterém

Westrick vystupoval jako oficiální obchodní pověřenec Berlína, a sliboval zúčastněným miliardové obchody s Německem, jakmile padne Británie, „ což bude velmi brzy „, zdůraznil.

Washington se tímto mejdanem začal zabývat teprve, když zdejší šéf britské tajné služby MI6 vyburcoval US tisk (mj. NYC Herald Tribune, Chicago Daily News, Time přinesly články s nadpisy Hitlerův agent), takže německý chargé d'affaires jej vyzval, aby se vrátil do Německa, což Westrick učinil v 8/40, a v BER pokračoval v práci pro své US klienty.

Po vstupu US do války 7.12.41 (Hitler vyhlásil válku US 11.12.41) se Westrick setkal s podpluk. Behnem a baronem von Schröderem ve CH, protože říšský ministr pošt hrozil, že ITT bude konfiskována jako nepřátelský majetek - Sothenes mu sdělil, že ITT zvedne příspěvek Himmlerovi, takže Hitler nechal ITT fungovat s Westrickem v čele, třebaže ministr pošt označil Westricka za proamerického agenta.

Westrick několikrát kontaktoval i Dullese ve CH, po válce podpluk. Behn s Westrickem přerušil veškeré styky, a odmítl se za něho zaručit (oba, Behn i Westrick zemřeli 1957), třebaže Westrick zatčen nebyl - Walter Schellenberg uvedl, že v roce 43 patřil Westrick mezi hrstku lidí, se kterými mohl probírat odstranění Hitlera.

Pronacistické postoje Riebera začaly ohrožovat prodej ropy Texaco, takže Rieber musel z vedení v 8/40 odstoupit, což čas. Life Magazine, který v době letecké bitvy o Anglii v 7/40 na Riebera uveřejnil rozsáhlou oslavnou ódu, označil za hon na čarodějnice, protože „Rieber s Westrickem jen nevinně poobědval „ ...

Rieber se poté stal šéfem mnoha jiných US firem (Seaboard Oil Co., South Carolina Shipbuilding and Dry Docks, která měla kontrakt s US námořnictvem v částce 10 mil. dolarů, + šéfem Barber Asphalt Corp. rodiny Guggenheimovy), poté byl poradcem iránského šáha.

„Zatímco letouny z ITT továrny Focke-Wulf bombardovaly spojenecké lodě, a ITT telefonní a telegrafní linky poskytovaly informace Hitlerovým ponorkám, ITT vedení zachraňovalo jiné spojenecké lodě „, ITT tak za války pracovala pro obě strany, viz Anthony Sampson : The Sovereign State of ITT., NYC 1973 .

Podpluk. Behn je za své služby vlasti pohřben na Arlingtonském národním hřbitově.

Strategický význam ITT spočíval v tom, že kontrolovala německou pobočku ITT Deutsch-Atlantische Telegraphengesellschaft, jejíž většinový podíl v roce 1925 převzala firma W.A.Harriman /1891-1986/, což byl levicový přítel levicové Eleanor Rooseveltové, v letech 43-46 velvyslanec v SU, poté v LON, a nakonec ministr obchodu, prezidentská kandidatura mu nevyšla.

Ve firmě Brown Brothers Harriman, která zastupovala německé zájmy v US a US v Německu, pracoval i George Herbert Walker a jeho zetě Prescott Bush.

Také Harrimanovy banky, zejm. Union Banking Corp., zastupovaly německé zájmy + zájmy průmyslníka Fritze Thyssena, finančníka Hitlera, jenž tleskal Noci dlouhých nožů z 6/1934 ke zničení vůdců SA – konkurentů Hitlera.

Thyssen potřeboval NSDAP k potlačení levicového hnutí, KS, sociální demokracie + odborů, souhlasil i s vyřazením Židů z německého podnikání, propustil dle nacistického nařízení všechny své židovské zaměstnance, ale nebyl rasista.

Jako přesvědčený katolík nesouhlasil s perzekucí křesťanů, která byla patrná po roce 35, a poslední kapkou byly pogromy proti Židům za Křišťálové noci z 11/38, kdy na protest odešel ze Státní rady, načež byl vyloučen z NSDAP.

1939 kritizoval hospodářskou politiku nacistů, kdy veškeré NH bylo podřízené potřebám války, a nesouhlasil s válkou proti PL - 1.9.39 poslal Göringovi telegram, ve kterém proti napadení PL protestoval, načež s manželkou a s dcerou prchl do CH.

V roce 1940 před emigrací do Argentiny navštívil v Belgii svoji matku, byl zatčen vichystickým režimem a vydán Berlínu, poslán do KL Sachsenhausen, v 2/45 do Dachau – jeho žena Amélie byla v obou KL s ním, odmítla jej opustit, třebaže vichystickou policií zatčena nebyla .

V době jeho věznění v Německu vyšla v US 1941 jeho (neautorizovaná) autobiografická kniha Platil jsem Hitlera, napsaná US novinářem židovského původu, jejíž autorství Thyssen odmítl.

Po válce byl souzen za financování Hitlera, dobrovolně zaplatil 500.000 marek svým bývalým židovským zaměstnancům, které v důsledku nacistických zákonů propustil, ale že by jeho firmy profitovaly z otrocké práce z KL nebylo prokázáno, takže byl osvobozen, odstěhoval se do Argentiny, kde následující rok v 77 letech zemřel.

Při výslechu v roce 45 Thyssen uvedl, že byl v roce 23 za krize v Porúří kontaktován gen. Erikem Ludendorffem, jenž jej seznámil s Hitlerem, načež Thyssen Hitlerovi přes gen. Ludendorfa (zemřel 1937) poskytl sponzorský dar.

V roce 1930 Thyssena kontaktoval průmyslník z Porúří Emil Kirdorf (zemřel 1938) , načež Thyssen souhlasil, aby další sponzorský dar s ním dojednal Rudolf Hess, jenž od Thyssena pro NSDAP dostal 250.000 marek (kniha Platil jsem Hitlera tvrdí, že to bylo 1 milión marek) na účet rotterdamské nacistické zástěrkové banky Bank Voor Handel en Scheepvaart, což byla pobočka Thyssenovy Německé banky (dříve Heydt Bank A.G.), která kontrolovala Harrimanovu NYC Union Banking Corporation, v níž měl „ levicový „ Averell

Harriman, přítel Eleanory Rooseveltové + Stalina, kterého ve 20.letech financoval výměnou za vstup na ruský trh, značný finanční podíl, zatímco jí šéfoval jeho bratr E. Roland Harriman .

Jinými slovy Union Banking Corporation z NYC City byla společným podnikem Harrimana-Thyssena, NL nacistického bankéře a fanatického nacisty H.J.Kouwenhovena, šéfa Banky Voor Handel en Scheepvaart, J.G.Groeningena, šéfa německého Ocelářského kartelu + Thyssen Hutte AG, jenž rovněž financoval NSDAP, a E.S.Jamese, šéfa Brown Brothers, Harriman & Co. ...

„ Levičák „ Harriman, přítel Eleanory, tak výměnou za přístup na trh financoval jak bolševiky, tak nacisty.

Harriman měl nejen úzké osobní vazby na Stalina (v roce 29, kdy byl nucen na přání Kremlu ukončit své podnikání v SU, mu skrblický Stalin za jeho služby vyplatil 1 milión dolarů), ale i na prezidenta Roosevelta /FDR, a jeho levicový New Deal, čili, jak varoval Hilaire du Berrier, **jistá elita z Wall Street byla úzce propojena se „ světovým socialismem „ – bolševismem, nacismem + Rooseveltovým New Deal ...**

Někteří američtí průmyslníci, sponzoři Hitlera, měli tudíž usednout na lavici obžalovaných na MVT v Norimberku vedle IG Farben a spol., stejně jako bolševičtí prominenti z Kremlu za zločiny proti lidskosti + válečné zločiny, které spáchali spolu s nacisty rukou společnou a nerozdílnou v PL a v pobaltských zemích ...

NL banka AugustaThyssena Bank voor Handel en Scheepvaart N.V. kontrolovala newyorskou Union Banking Corp., která byla společným dílem Thyssena-Harrimana, jejímž ředitelem byl E.Roland Harriman (viceprezident firmy W.A.Harrima and Co.) + H.J.Kouwenhoven, nacistický bankéř, obchodní partner výše zmíněné NL banky Augusta Thyssena.

Harrimanovy četné firmy pro obchodování s Německem mu byly za války zkonfiskovány dle zákona o zákazu obchodování s nepřítel, po válce mu byly vráceny, Union Banking Corp., nejvíce zkompromitovaná, byla 1951 rozpuštěna.

Prezident JFK jmenoval Harrimana v roce 61 náměstkem ministra zahraničí pro Indočínu, Harriman mj. jako Kreml vyzýval k neutralitě Laosu.

V 12/61 přeběhl na Západ podpluk. KGB Anatolij Golicyn (1984 kniha Nové lži nahradily staré, ve které znovu varoval Západ před Kremlem), **jenž Harrimana označil za agenta Kremlu, ale CIA jeho tvrzení odmítla** (bratry Dullesovy označil za agenty Kremlu, či přinejmenším za idioty, které Kreml vodí za nos, Hilaire du Berrier) - nicméně ve správní radě W.A.Harriman and Co. za 2.sv.v. seděla celá řada protiamerických von Papenových špiónů, mj. H.F.Albert, von Berenberg-Gossler, bývalý obchodní partner FDR, dr. Cuno, bývalý kancléř Výmarské rep.

Již koncem roku 62 však JFK (informovaný du Berrierem) začal Harrimana + některé členy Rady národní bezpečnosti podezírat z neloajality.

Podle pluk. Williama Corsona Harriman jako zplnomocněnec JFK řídil vietnamské záležitosti pouze přes poradce národní bezpečnosti McGeorge Bundyho, aniž by se s JFK nebo s CIA poradil.

Zejména je Harriman podezírán, že vraždy jihovietnamského prez. Ngo Dinh Diem a jeho bratra z roku 1963 sám nařídil, protože byl náhle odvolán saigonský šéf CIA John Richardson a nahrazen armádním důstojníkem Johnem Dunnem, jenž poslouchal rozkazy Harrimana, nikoliv CIA.

V 4/63 byl Harriman Kennedym odvolán, a dosazen do neškodné funkce politického náměstka ministra zahraničí, po zavraždění JFK 22.11.63 (JFK chtěl stáhnout US vojenské instruktory z Vietnamu do

konce roku 63) byl Harriman Lyndonem Johnsonem opět jmenován zplnomocněncem pro Indočínu.

Averell Harriman negativně ovlivňoval US politiku až do své smrti v roce 86 (95 let), kdy již měl svého nástupce - Bushe Seniora, jenž pokračoval v jeho stopách, a tak, jak Harriman řídil FDR, Bush Senior řídil Reagana a poté Bushe II. Bushovi Seniorovi je 91 let, dlouhověkost zdědil také po Harrimanovi.

Schopnost Wehrmachtu bojovat záležela na technologii syntetického kaučuku + syntetického benzínu, protože Německo žádný přirozený kaučuk nemělo, takže Hitlerova válka by nebyla možná, kdyby IG Farben nevyráběla pro Wehrmacht syntetický kaučuk + syntetický benzín ve spolupráci s US firmou Standard Oil z New Jersey, která v roce 35 firmě IG Farben poskytla nejmodernější recepturu pro výrobu syntetického kaučuku přes svoji firmu Ethyl Gasoline Corp. (zajímavý byl její management v době převodu receptury – gen. ředitelem byl E.W.Webb, mužem č. dvě byl W.C.Teagle, jenž zasedal i ve správní radě Rooseveltova střediska pro rehabilitaci po obrně Georgia Warm Spring Foundation), což v US vyšlo najevo v 6/40, kdy Standard Oil svoji novou technologii odmítla převést na US vládu a uváděla ji v omyl, že žádnou novou technologii nemá, stejně jako HFord odmítl vyrábět pro US armádu s tím, že již vyrábí pro Hitlera ...

Navíc Standard Oil + General Motors postavily firmě IG Farben továrnu na výrobu syntetického kaučuku v Německu Ethyl G.m.b.H., a další továrnu ve fašistické Itálii.

V 9/1938 Luftwaffe potřebovala 500 tun leteckého benzínu, bylo jasné, že takové množství bude užito k vojenským účelům, přesto bylo toto množství firmou Ethyl Export Corp. z NYC německé Ethyl G.m.b.H. zapůjčeno v rámci transakce mezi říšským ministerstvem letectva a ředitelem IG Farben Muellerem-Cunradim.

Kontrakt jistila newyorská firma Brown Brothers, Harriman and Co...

Po válce byla firma Standard Oil (John Rockefeller) obviněna z vlastizrady, což popřela, **ale zajímavé je, že z vlastizrady byla obviněna jen pro svoji předválečnou spolupráci s IG Farben, nikdy nebyla obžalována z toho, že po celou dobu války až do konce roku 44 přispívala do Himmlerova soukromého fondu ...**

Poválečný spojenecký vyšetřovací tým FIAT, který mj. vyhodnocoval účinnost spojeneckého bombardování, ve své zprávě z 31.3.45 napsal, že elektrárna AEG Ostland Werke poničena nebyla, ani jiné pobočky AEG, třebaže US General Electric, spolupracující s Kruppem, byla prominentním sponzorem Hitlera, a z války ze svých německých poboček, které přešly na vojenskou výrobu, kdy např. místo žehliček a kuchyňských sporáků vyráběla světlomety, bomby a miny, profitovala.

Deutsche-Amerikanische Petroleum AG/DAPAG, německá filiálka US firmy Standard Oil z New Jersey se sídlem v Hamburku, a s rafinérií v Brémách, celou dobu války financovala Himmlerův užší kroužek.

Šéfem DAPAG byl Karl Lindemann, šéf mnoha bank, mj. Deutsche Reichs Bank, Dresdner Bank, soukromé nacistické C. Melchior and Co., + firmy HAPAG/Hamburg-Amerika Line.

Lindemann + další člen správní rady Emil Helffrich, byli členy výzvědného protiamerického kroužku Kepplera.

Prvním Hitlerovým zahraničním sponzorem byl Henry Ford, viz The NYC Times z 20.12.1920, jenž uvedl, že „ výrobce automobilů HFord financuje nacionalistické a antisemitské hnutí Adolfa Hitlera z Mnichova „ .

Současně list Berliner Tageblatt žádal na US ambasádě v BER, aby se přestala vměšovat do německých vnitřních záležitostí ...

HFord na konci války pronesl, že „ nechtěl, aby z války profitovali židovští miliardáři „ , ale aby z války profitoval antisemitský HFord + Morgan (Morganova banka National City Bank se svými šéfy Sosthenes Behn + Allen Hoyt kontrolovala ITT) bylo přijatelné a morální ...

Fordovy automobilky v Německu /Ford Werke AG a jinde v Evropě – v Amsterdamu, Antwerpách, v Kodani, v PAR, v Budapešti a v Bukurešti nacistům svojí non-stop provozní dobou poskytovaly automobilovou techniku již od roku 36, v 8/38 dostal Ford od nacistů Velký kříž německého orla (Hitler mnoho „myšlenek“ z díla Henryho Forda „Mezinárodní Žid“ zkopíroval do Mein Kampf).

US zpravodajská služba z roku 43 hlásila, že Fordovy automobilky dál pro nacisty vyrábějí lehká vozidla , a poskytují náhradní díly pro všechna auta a nákladní automobily zemí států Osy.

Proto továrny, v nichž měla akcie Wall Street, nebyly bombardovány US letectvem, čímž však nebylo omezeno UK letectvo, které v 3/42 bombardovalo Ford Motor Company v Poissy, takže vláda ve Vichy musela Fordovi vyplatit za rozbombardovanou továrnu kompenzaci ve výši 38 mil. franků, informace, která byla pro „ svobodný „ US tisk tabu ...

Stejně tak vyráběla pro bolševiky Fordova automobilka ve městě Gorkij, v níž produktivita práce byla dávana za vzor stachanovcům ...

V 7/42 se do Bílého domu dostala dokumentace o Fordových aktivitách ve prospěch Hitlera a Stalina, týž den byla většina dokumentace spálena, a dodnes i nespálená menšinová část není ve Wahingtonu k nahlédnutí, avšak US gen. konzul v Alžírsku vlastnil dopis od Maurice Dollfusse z Fordovy automobilky v PAR pro Edsela Forda, ve kterém Dollfuss rozebíral, jak by automobilka mohla přispět k válečnému úsilí nacistů, mj. uváděl, že pařížská pobočka je

schopna vyrábět 20 nákladních automobilů pro Wehrmacht denně, a že zisk automobilky pro rok 1941 z kontraktu pro Wehrmacht činil 1.7 mil. franků s tím, že „Hitler Fordově továrně platí okamžitě „ ...

Edsel Ford mu za zprávu v odpovědi poděkoval s tím, at' se snaží pro Hitlera ještě více.

9.9.44 belgický soud vystavil mezinárodní zatykač na francouzského průmyslníka Didiera Pineau-Valencienne*1931, tehdejšího šéfa giganta Schneider SA .

V roce 60 předčasně zemřel Charles Schneider (62), poslední syn a dědic Evžena II Schneidera (zemřel 1942, jeho nejstarší syn zemřel ve 23 letech na frontě, druhý syn v roce 44), přežila jej sestra a matka, které se rozhodly své podíly prodat.

Charles Schneider byl spoluzakladatelem týdeníku „L'Express, a šéfem firmy Creusot.

Pineau-V. v 60.letech jako šéf belgické průmyslové skupiny Groupe Empain (metalurgie, železnice), znovu získal pod kontrolu část skupiny Schneider jako belgicko-francouzské Empain-Schneider/ES, což se nelíbilo francouzské vládě, usilující o kontrolu nad Schneiderovou firmou, která v důsledku velké politizace a negativní medializace přišla o velkou část svého podnikání.

1990 ji Pineau –V. přejmenoval na Schneider Electric, a dál se snažil o její politickou rehabilitaci, ale sám byl zatčen 1994 v Belgii pro praní špinavých peněz, francouzská vláda protestovala, byl propuštěn na kauci.

Osobně Hitlera financoval NL Sir Henri Deterding (zemřel v 2/39), šéf ropné firmy Royal Dutch Shell, přezdíváný „Napoleon ropy „, již v roce 1920 dal Hitlerovi 4 mil. zlatých guldenů, a zachránil tak Hitlerovu stranu před zánikem.

Ve 30.letech byl Deterding stále pronacističtější, často jezdil za Hitlerem do Orlího hnízda v Berchtesgadenu obchodně vyjednávat,takže v roce 36, kdy Hitler obsadil demilitarizované pásmo v Porýní, a přeměnil tak versailleskou mírovou smlouvu v cár papíru, musel z vedení společnosti odstoupit .

Od roku 32 financoval Hitlera německý průmyslník a spoluzakladatel Německé lidové strany/DVP Albert Voegler (obchodní partner Hugo Stinnes, ocelárny, výroba munice, zejména za války, 14.4.45 Voegler spáchal sebevraždu (68)).

20.2.33 Hitler na setkání s průmyslníky předložil plány NSDAP a dostal od německých průmyslníků 3 milióny marek na jejich realizaci.

Na seznamu sponzorů Hitlera jsou i dva francouzští průmyslníci, **von Arthaber** (na Hitlerovu volební kampaň věnoval 300.000 švýcarských franků) and **von Duschnitz, ředitel zbrojovky Škoda, která byla vlastněna francouzským občanem Eugene Schneiderem,šéfem společnosti Schneider-Creusot**,která přes své pobočky ovládla všechny zbrojovky ve střední Evropě, a sponzorovala fašismus v Maďarsku.

Oba průmyslníky ze sponzorování Hitlera 11.1.1932 obvinil v NS poslanec Paul Fauré /1878-1960/, člen Francouzské dělnické strany od roku 1901 + člen Francouzské sekce Dělnické internacionály/SFIO, jenž se 1920 postavil proti jejímu vstupu do stalinské Třetí Internacionály. Byl ministrem ve vládě Lidové fronty (sociální demokracie + komunisté), která vyhrála volby v 5/36, a svým pacifismem a oportunistem přispěla k mnichovské dohodě z 29.9.38.

Také Franz Willing : Ursprung der Hitlerbewegung 1919-22 /Počátky Hitlerova kariérního růstu, mezi sponzory Hitlera uvádí i Skoda Werk/Fabrik Pilsen přes barona von Bissing, německého egyptologa, žijícího v NL.

Schneiderova firma byla v roce 1836 založena bratry Evženem a Alfonsem Schneiderem, kteří po prohrané válce s Německem v roce 1870 vyrobili slavné dělo „75“, které se dobře prodávalo.

„ Dělový král „ Schneider spolu s Kruppem vládl na evropském trhu děl a válečných lodí.

S jeho firmou ex Schneider-Creusot mj. čile obchodovala carská vláda – velvyslancem Francie v Petrohradě byl za 1.sv.v. Schneiderův člověk, Maurice Paléologue.

Zbrojaři kontrolovali i média, také Schneider, a to přes Francouzský ocelářský svaz/Comité des forges *1864, který rovněž řídil.

Schneider tak vlastnil kontrolní balík akcií v listu Le Temps, obdobě listu NYC Times, a v listu Journal des Débats, obdobě listu NYC Herald Tribune.

Oba listy své čtenáře tváří v tvář německé hrozbě varovaly před odzbrojením – Schneider tak tahal za dva provázky, jeden vedl k německému militarismu, druhý k francouzskému .

Hitlera sponzorovali i židovští bankéři, tvrdil dr. Heinrich Brüning/1885-1970/, jeden z posledních kancléřů Výmarské republiky z konzervativní katolické Strany středu/Deutsche Zentrumspartei, kterého nacisté nenáviděli, a kterému v roce 1934 pomohl uprchnout do LON Hitlerův zástupce Rudolf Hess (Brüning vystudoval prestižní London School of Economics). Brüning z LON emigroval do US, kde učil na Harvardské univerzitě.

Rudolf Hess vystavil Brüningovi náhradní cestovní mezinárodní ID doklad „ laissez-passer“, který zejména v době válečných konfliktů/občanských válek uprchlíkům či lidem bez statní příslušnosti/apatrides (nacistické Německo hromadně zbavilo své občany židovského původu německého občanství) vystavují vlády či mezinárodní organizace (OSN).

Heinrich Brüning ve svém soukromém dopise Churchillovi z roku 37 poukazuje na skutečnost, jak se mnozí bankéři židovského původu upsali nacistům, zejm. Oppenheimovi, a jak NSDAP od samého počátku financovali (Brüningovy písemnosti vlastní University of Syrakuse, stát NYC – odvolává se na něj mj. David Irving).

Brüning píše, že po 1.sv.v. inflaci přežily většinou jen židovské banky, které byly naprosto zkorumpované, jak ukázal státní audit z roku 31, jehož výsledky Brüning zakázal zveřejnit, aby nedošlo k protižidovským pogromům.

Ty samé zločiny, které vůči Židům, komunistům, sociáldemokratům a jiným skupinám, spáchali nacisté, páchali SU bolševici, zejména na PL území a v pobaltských republikách pod svojí okupační kontrolou, přesto pro ně žádný norimberský tribunál zřízený nebyl.

Brüning napsal, že „ krátce po Hitlerově nástupu do funkce kancléře zahraniční dopisovatelé významných listů zveličovali útoky proti Židům, např. psali, že jsou německé řeky pokryté těly Židů, když v té době byli uvězněni a mučeni jen představitelé a členové německé sociální demokracie, KS, členové Brüningovi strany, aktivisté z katolické a evangelické církve, z nichž mnozí byli umučeni k smrti, zatímco Židé začali pomyšlet na odjezd z Německa až po Křišťálové noci z 11/38, třebaže nacisté po svém nástupu k moci nezrušili dekret z jara 31, který německým občanům, Židům i neŽidům, umožňoval vycestovat z Německa s veškerým majetkem po zaplacení 25% daně „
...

Brüning, jenž nacistům utekl z lopaty, se kterou by jej vsunuli do plynové pece, bránil německý národ až do své smrti, mj. tvrdil, že až na výjimky, kdy šlo o přesvědčené nacisty, šéfové podniků nacistům příspěvky do stranické kasy odvádět museli, což nelze tvrdit o šéfech US či francouzských firem se zájmy v Německu, kteří platili dobrovolně, navíc od 10/1928 byly největšími přispěvateli do pokladny NSDAP dvě největší berlínské banky, obě s židovskými majiteli, z nichž jeden byl šéfem sionismu v Německu.

Brüning uvedl, že v letech 1921-32 polovina Hitlerových příjmů pocházela z francouzských zdrojů, zejm. od společnosti Schneider-Creusot, a že SA + SS byly před rokem 1933 vyzbrojeny US revolvery a kulomety „ , dopis Brüninga Danielu Longwellovi ze 7.2.48, Butler Library, Columbia University, New York City ...

Financování Hitlera v klíčových volbách 1932

Třebaže po skončení 2.sv.v. (respektive od roku 41, kdy v US vyšla kniha Platil jsem Hitlera, od US autora židovského původu, kterou Thyssen odmítl) bylo financování Hitlera paušálně svaleno na Thyssena (měl také zemřít, proto jej ze Sachsenhausenu deportovali do Dachau) + Emil Kirdorfa (protože zemřel již 1937, a nemohl se bránit) , Hitlerovi volby 1932 zaplatily mj. následující firmy (na setkání v Kaiserhofu) německá IGFarben (Max Warburg), americká IGFarben (Paul Warburg), Kiep of Hamburg-America Line, Potash Trust.

Celkem se na setkání v Kaserhofu na Hitlera vybralo 500.000 říšských marek (z toho Max Ilgner z US IG Farben zaplatil 100.000), které byly uloženy na účet Rudolfa Hesse v Deutsche Bank.

Setkání předcházelo jednání s Göringem, šéfem Reichstagu, ze dne 20.2.33, v Göringově vile, s Hjalmarem Schachtem, organizátorem této historické schůzky, jenž žil z obchodování na Wall Street, von Schnitzlerem z IG Farben, Kruppem von Bohlen (šéfoval Asociaci německého průmyslu), von Loewenfeldem, dr. Steinem, šéfem dolu Gewerksschaft Auguste-Victoria, který patřil IGFarben.

Další firmy a jednotlivci Hitlerovi poslaly další peníze, celkem se vybralo 3 mil. říšských marek (z 50% je poskytla IGFarben) , které byly „ vyprány „ v soukromé bance Delbruck Schickler, a poté převedeny na účet Rudolfa Hesse .

Po převodu těchto finančních prostředků nacistům proběhl zinscenovaný požár Říšského sněmu (žhář se do Reichstagu dostal tunelem z domu Putziho Hanfstaengla), který byl záminkou pro

zrušení ústavních práv a upevnění nacistické moci.

Ve správní radě americké IGFarben zasedali nejprominentnější US průmyslníci .

Edsel B. Ford z Ford Motor Company, C.E. Mitchell z Federal Reserve Bank of New York, Walter Teagle, šéf Federal Reserve Bank of New York + Standard Oil Company of New Jersey, + Georgia Warm Springs Foundation prezidenta Franklina D. Roosevelta.

Tři členové americké IGFarben byli na MVT v Norimberku uznáni vinnými - Max Ilgner, F. Ter Meer, a Hermann Schmitz, zatímco ostatní Edsel Ford, C. E. Mitchell, Paul Warburg + Walter Teagle s kontakty na FDR nebyli ani vyšetřováni.

Dokonce ani SU žalobce v Norimberku žádné důkazy proti US firmám nepředložil – nebylo divu, stejní finančníci financovali za 2.sv.v. i bolševiky.

Gerard Swope z General Electric, platící NSDAP, byl autorem Rooseveltova hospodářského a sociálního programu New Deal, Teagle vedl Rooseveltův Nadační fond, Paul Warburg, šéf americké IGFarben, byl Rooseveltův poradce – není divu, že se Rooseveltův New Deal podobal Hitlerovu programu pro Německo (Herbert Hoover nazval New Deal „ fašistickým opatřením „), a že Hitler i FDR se oba ujali moci v 1+ v 3 /1933 (FDR chtěl okupovat Francii, zrušit frank a zavést dolar, viz můj článek F.D.Roosevelt a spojenecký protektorát ve Francii, militaria.cz).

Autor: Andrea Kostlánová | pondělí 24.8.2015 0:03 | karma článku: 19.56 | přečteno: 2206x

[Zvyšte článek karmu!](#)

[Vstoupit do diskuse \(4 příspěvky\).](#)

[Další články blogera](#)

[Andrea Kostlánová](#)

Zavraždění tří ruských novinářů ve Středoafričské republice 2018

V Putinově Rusku nejen nepohodlní novináři pravidelně vypadávají z oken, jsou zastřeleni, otráveni, či umírají na „ infarkt „. Policie vždy tvrdí, že spáchali sebevraždu pod vlivem drog, nebo vypadli „ nešťastnou náhodou „.

6.12.2022 v 21:02 | Karma článku: 11.57 |

Přečteno: 302 | [Diskuse](#)

Andrea Kostlánová

Probíhá v Moskvě puč ?

V Moskvě se něco děje, probíhá nejen masové zatýkání velitelů, ale ve městě byly rozmístěny i elitní jednotky Národní gardy - Dzeržinského divize. Doprava v centru města byla zablokována.

8.10.2022 v 20:00 | Karma článku: 16.90 |

Přečteno: 589 | [Diskuse](#)

Andrea Kostlánová

Putinova hodně neurozená „ šlechta „ - Vorobjov starší a mladší

Prigožin*1961 zaměstnával dceru Darju Alexandra Dugina, ideologa Velkého Ruska a protizápadního eurasijství, jejíž auto explodovalo u Moskvy 20.8.22. Duginova dcera byla stejně zvrhlou protizápadní a protiukrajinskou fanatičkou

22.8.2022 v 20:31 | Karma článku: 19.35 |

Přečteno: 682 | [Diskuse](#)

Andrea Kostlánová

Žoldáci z Blackwater Erika Prince měli být prodáni i Putinovi

Žoldněřskou firmu Blackwater založil 1997 republikán Erik Prince, obdivovatel Bushe Seniora, a jistý Al Clark, střelecký instruktor a známý Erika Prince z jednotky Navy Seals (Prince z Navy Seals předčasně odešel 1995,

21.8.2022 v 22:46 | Karma článku: 8.78 |
Přečteno: 264 | [Diskuse](#)

Další články z rubriky Politika

Patrik Joura

Odkaz Tiberia Claudia Caesara Augusta Germanica

Každý si hned pomyslí, že odkazem by mohlo být například, že si muž ve zralém věku nemá brát mnohem mladší ženu (Messalinu), obzvláště pokud je sám mírné povahy. Já bych však chtěl pohovořit o jiných aspektech sdělení...

17.12.2022 v 11:27 | Karma článku: 12.54 |
Přečteno: 246 | [Diskuse](#)

Karel Trčálek

Jak to, že P. Pavel a D. Nerudová mohli nezákonně zkontrolovat pravost podpisů?

To se to kandiduje na prezidenta, když máte nezákonný přístup do centrální evidence obyvatelstva, zatímco třeba takový Babiš musel pracně přemlouvávat své poslance, aby mu vůbec dovolili kandidovat na prezidenta!

17.12.2022 v 8:49 | Karma článku: 21.51 |
Přečteno: 473 | [Diskuse](#)

Tomáš Vodvářka

Šašek na Hrad !

Díky internetu se celá republika baví videem, kde školou povinné děti kladou panu Babišovi primitivní otázky, na které nezná odpověď.

17.12.2022 v 6:21 | Karma článku: 43.50 |
Přečteno: 4794 | [Diskuse](#)

Karel Trčálek

Bud' bude na Ukrajině mír, nebo bude třetí světová válka. Podle prezidenta Bašty

Nedá se nic dělat. Pokud se nám nepodaří vyjednat mír na Ukrajině, budeme mít na krku třetí světovou válku. A na triku taky

16.12.2022 v 17:47 | Karma článku: 19.25 |
Přečteno: 346 | [Diskuse](#)

Jan Bartoň

EU dosáhla kompromisu?

Jednání nejvyšších představitelů zemí EU se nakonec dokázalo shodnout na výrazné podpoře Ukrajiny částkou 18 miliard euro. Na své si přišlo i Maďarsko a Polsko.

16.12.2022 v 8:30 | Karma článku: 24.07 |
Přečteno: 539 | [Diskuse](#)